R. 1921.

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA ROLNICTWA I DÓBR PAŃSTWOWYCH
Rzeczypospolitej Polskiej.

WARSZAWA. № 8. 15 Kwietnia 1921 r.

TREŚĆ:

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 23 marca 1921 roku

w przedmiocie rozciągnięcia rozporządzenia tymczasowego Rady Ministrów z dnia 1 września 1919 r., normującego przenoszenie własności nieruchomości ziemskich oraz ustawy z dnia 6 lipca 1920 r. o organizacji urzędów ziemskich na ziemie przyłączone do Rzeczypospolitej na podstawie umowy o preliminaryjnym pokoju i rozejmie, podpisanej w Rydze dnia 12-go października 1920 r.

Na mocy art. 6 ustawy z dnia 4 lutego 1921 r. o unormowaniu stanu prawno-politycznego na ziemiach, przyłączonych do obszaru Rzeczypospolitej na podstawie umowy o preliminaryjnym pokoju i rozejmie, podpisanej w Rydze dnia 12 października 1920 r. (Dz. Ust. № 16 z 1921 r., poz. 93) — Rada Ministrów zarządza co następuje:

§ 1. Na ziemie, wskazane w art. 1 powołanej ustawy z dnia 4 lutego 1921 r., rozciąga się moc obowiązującą:

a) rozporządzenia tymczasowego Rady Ministrów z dnia 1 września 1919 r., normującego przenoszenie własności nieruchomości ziemskich (Dz. Ust. z r. 1919 № 73, poz. 428);

b) ustawy z dnia 6 lipca 1920 r. o organizacji urzędów ziemskich (Dz. Ust. № 70 z 1920 r. poz. 461).

§ 2. Do czasu wprowadzenia hipotek na obszarze ziem, określonych w § 1, należy o odmowie na przelew prawa własności zawiadamiać w terminie, określonym w art. 5 powołanego w § 1 p. a. tymczasowego rozporządzenia, również starszych notarjuszy.

§ 3. Do czasu właściwej organizacji urzędów ziemskich na obszarze ziem, określonych w § 1, tworzy się:

a) delegatury okręgowe Głównego Urzędu Ziemskiego:
wołyńską na powiaty: łucki, rówieński, dubieński, kowelski, włodzimierski, krzemieniecki, ostrogski, lubomelski i horochowski;
poleską na powiaty: piński, brzesko-litewski, łuniniecki, kobryński, prużański, kosowski, drohicki, kamieńsko-koszyrski, sarneński i białowieski, i
nowogródzką na powiaty: nowogródzki, wołkowyski, słonimski, baranowicki, nieświeżski, stołpecki, grodzieński, duniłowicki, dziśnieński, lidzki, wilejski i wołożyński — z miejscem urzędowania delegatur okręgowych w siedzibach urzędów wojewódzkich;

b) podległe wymienionym delegaturom okręgowym Głównego Urzędu Ziemskiego komisarjaty powiatowe ziemskie z terytorjalną kompetencją na powiat i miejscem urzędowania w siedzibach władz powiatowych.

§ 4. Na czele delegatury okręgowej stoi delegat Okręgowy Głównego Urzędu Ziemskiego, mianowany przez Prezesa Głównego Urzędu Ziemskiego, jemu bezpośrednio podległy i przed nim odpowiedzialny za swe czynności.

Delegat okręgowy Głównego Urzędu Ziemskiego mianuje, uwalnia i przenosi urzędników swego okręgu do X stopnia służbowego włącznie. Urzędników delegatury okręgowej od IX stopnia służbowego włącznie i wyżej mianuje, na wniosek delegata, Prezes Głównego Urzędu Ziemskiego.

Komisarjat powiatowy ziemski składa się z komisarza powiatowego ziemskiego, jako kierownika urzędu, służbowo podległego właściwemu delegatowi okręgowemu Głównego Urzędu Ziemskiego, oraz potrzebnej liczby urzędników.

Komisarzy ziemskich powiatowych mianuje Prezes Głównego Urzędu Ziemskiego, innych zaś urzędników komisarjatu — Prezes Głównego Urzędu Ziemskiego lub delegat okręgowy Głównego Urzędu Ziemskiego.

§ 5. Do zakresu działania delegatur okręgowych Głównego Urzędu Ziemskiego i komisarjatów powiatowych ziemskich należą sprawy, przekazane w ustawach i rozporządzeniach okręgowym urzędom ziemskim i powiatowym urzędom ziemskim.

Do zakresu działania delegatur okręgowych należą nadto czynności, przewidziane w art. 9 powołanego w § 1 p. a. tymczasowego rozporządzenia Rady Ministrów.

§ 6. Z dniem wejścia w życie rozporządzenia niniejszego tracą moc wszelkie sprzeczne z tem rozporządzeniem przepisy i rozporządzenia, obowiązujące na obszarach, określonych w § 1.

§ 7. Wykonanie rozporządzenia niniejszego powierza się Prezesowi Głównego Urzędu Ziemskiego i Ministrowi Sprawiedliwości.

§ 8. Rozporządzenie niniejsze uzyskuje moc obowiązującą z dniem ogłoszenia.

Prezydent Ministrów:
Witos

Prezes Głównego Urzędu Ziemskiego:
T. Wilkoński

Minister Sprawiedliwości:
St. Nowodworski

(Dziennik Ustaw № 30 z dn. 6.IV 1921 r. poz. 178).

Ustawa

z dnia 18 marca 1921 r.

w przedmiocie nadzwyczajnego kredytu na zakup zagranicznego zboża siewnego.

Art. 1. Upoważnia się Rząd do wstawienia w budżecie Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych na rok 1921 kredytu nadzwyczajnego do wysokości, jaka się okaże potrzebną, na pokrycie różnicy pomiędzy kosztami zakupu zboża zagranicznego na zasiewy w 1921 r. a sumą, uzyskaną ze sprzedaży zboża siewnego rolnikom, korzystającym z ustawy z dnia 18 marca 1921 r. o przyznaniu kredytu trzech miljardów marek na pomoc rolnikom.

Art. 2. Cenę sprzedażną zboża, dostarczonego rolnikom na zasiew przez Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych w 1921 r. bez względu na jego pochodzenie, oznaczy Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Art. 3. Wykonanie niniejszej ustawy poleca się Ministrowi Rolnictwa i Dóbr Państwowych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Art. 4. Ustawa wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Marszałek:
Trąmpczyński

Prezydent Ministrów:
Witos

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
w z. *Z. Chmielewski*

Minister Skarbu:
w. z. *Rybarski*

(Dziennik Ustaw № 31 z dnia 6.IV 1921 r., poz. 182).

Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych

z dnia 8 marca 1921 r.

w przedmiocie rozszerzenia niektórych postanowień rozporządzenia z dnia 2 czerwca 1920 r. (Dz. U. Rz. P. № 49 z 1920 r. poz. 302), tyczącego się walki z zarazą płucną u bydła rogatego na obszarze województw: białostockiego, kieleckiego, łódzkiego, lubelskiego i warszawskiego.

Na mocy art. 1099, 1107—1109, 1125—1127, 1132—1148, ustawy iekarskiej (Zbiór Praw Ces. Ros. Tom XIII wydania 1905 r.) zarządza się co następuje:

§ 1. Moc obowiązująca art. od 1 do 14 włącznie oraz art. 32 rozporządzenia tymczasowego Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych z dnia 2 czerwca 1920 r. (Dz. U. Rz. P. № 49 z r. 1920 poz. 302) tyczącego się walki z zarazą płucną u bydła rogatego niniejszem rozciąga się również na inne kategorje zwierząt domowych, a mianowicie na konie, owce, kozy i trzodę chlewną.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze nabiera mocy obowiązującej na obszarze województw: białostockiego, kieleckiego, łódzkiego, lubelskiego i Warszawskiego z dniem ogłoszenia.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
J. Raczyński

Minister Spraw Wewnętrznych:
L. Skulski

(Dziennik Ustaw № 31 z dnia 6.IV 1921 r., poz. 185).

Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych i Ministra Spraw Wojskowych

z dnia 19-go marca 1921 r.

uzupełniające rozporządzenia z dn. 29 września 1920 r. w przedmiocie walki z księgosuszem (Dz. U. Rz. P. z r. 1920 № 94 poz. 623) i z dn. 26 listopada 1920 w przedmiocie nadzoru sanitarno-weterynaryjnego na linji kordonu, ustanowionego przez Ministerstwo Spraw Wojskowych (Dz. U. Rz. P. z r. 1920 № 114 poz. 757).

Na podstawie art. 1099 i 1126—1148 Ustawy Lekarskiej (Zb. Praw. Ces. Ros. tom XIII wyd. 1905 r.) i § 1 ustawy z dn. 29 lutego 1880 r. o zapobieganiu księgosuszowi i jego tępieniu (Dz. u. p. austr. № 37) oraz ustawy z dnia 6 sierpnia 1909 r. zmieniającej niektóre postanowienia tej ustawy (D. u. p. austr. № 180) zarządza się co następuje:

§ 1. Ograniczenia transportu produktów pochodzenia zwierzęcego, przewidziane w art. 2 ust. III rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych w przedmiocie walki z księgosuszem (Dz. U. Rz. P. z r. 1920 № 94 poz. 623) dotyczą jedynie produktów, pochodzących ze zwierząt przeżuwających a mianowicie: bydła rogatego, owiec i kóz.

§ 2. Do przedmiotów, wymienionych w art. 2 ust. III rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych w przedmiocie walki z księgosuszem (Dz. U. Rz. P. z r. 1920 № 94 poz 623), których transport przez linję graniczną ochronną z obszarów, położonych na wschód od tej linji jest wzbroniony; zalicza się także kości w stanie nieprzerobionym i zboże w snopach.

§ 3. Do surowych produktów, pochodzących ze zwierząt przeżuwających, a mianowicie: bydła rogatego, owiec i kóz, wymienionych w art. 2 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych i Ministra Spraw Wojskowych z dnia 26 listopada 1920 r. w przedmiocie nadzoru sanitarno-weterynaryjnego na linji kordonu, ustanowionego przez Ministerstwo Spraw Wojskowych (Dz. Ust. Rz. P. z r. 1920 № 114 poz. 757), których transport na zachód od tej linji jest wzbroniony, zalicza się także kości w stanie nieprzerobionym i rogi.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze nabiera mocy obowiązującej w dniu ogłoszenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
J. Raczyński

Minister Spraw Wojskowych:
w z. *De Henning-Michaelis*

(Dziennik Ustaw № 31 z dnia 6.IV 1921 r., poz. 190).

Rozporządzenie Prezesa Głównego Urzędu Ziemskiego oraz Ministrów Rolnictwa i Dóbr Państwowych, Spraw Wojskowych, w porozumieniu z Ministrami Skarbu i Spraw Wewnętrznych

z dnia 23 marca 1921 r.

w przedmiocie wykonania ustawy z dn. 17 grudnia 1920 r. o nadaniu ziemi żołnierzom W. P. (Dz. Ust. Rz. P. № 4 z r. 1921 p. 18).

Na mocy art. 13 powołanej ustawy zarządza się co następuje:

§ 1. Za żołnierzy W. P., którzy bronili granic Ojczyzny uważa się: szeregowców, podoficerów, oficerów i równorzędnych W. P. i tych byłych polskich formacyj ochotniczych, które ustali szczegółowo Minister Spraw Wojskowych, a którzy pełnili służbę przez czas conajmniej 4-ch miesięcy lub z powodu choroby, odniesionych ran i uszkodzeń przez czas krótszy, bez względu na to, czy w chwili obecnej pozostają w W. P., czy są czasowo lub stale zwolnieni.

Za inwalidów uważa się b. żołnierzy W. P. i formacyj ochotniczych, którzy wskutek uszczerbku na zdrowiu, doznanego w czasie i z powodu służby wojskowej, utracili częściowo lub względnie całkowicie zdolność zarobkowania i którzy jako inwalidzi zostali zarejestrowani przez władze wojskowe (art. 1).

§ 2. Za inwalidów i żołnierzy, którzy szczególniej się odznaczyli uważa się:

a) kawalerów orderu „Virtuti Militari" i odznaczonych „Krzyżem Walecznych";

b) inwalidów i żołnierzy, których zasługi wojskowe na froncie zostały stwierdzone przez odznaczenia lub pisemne dowody uznania, rozkazy dzienne, przedstawienia do orderu i t. p.

Minister Spraw Wojskowych może w wyjątkowych wypadkach uznać za szczególnie odznaczonych tych żołnierzy i inwalidów, którzy z przyczyn od nich niezależnych (stan zdrowia lub względy służbowe) nie mogli pełnić służby na froncie (art. 2 p. a.).

§ 3. Za żołnierzy, którzy dobrowolnie do W. P. wstąpili i odbyli służbę frontową (art. 2 p. b), uważa się: wszystkich ochotników, którzy wstąpili do W. P. w okresie od 1 listopada 1918 r. oraz żołnierzy z tych b. polskich formacyj ochotniczych, które ustali szczegółowo Minister Spraw Wojskowych, a którzy służyli conajmniej cztery miesiące w oddziałach frontowych. Ograniczenie co do służby frontowej czteromiesięcznej nie stosuje się do tych ochotników, którzy wstąpili do W. P. na skutek odezwy Rady Obrony Państwa z dnia 3 lipca 1920 r. oraz tych, którzy wskutek odniesionych ran i uszkodzeń lub choroby służbę frontową opuścili (art. 2 p. b).

§ 4. Do opłatnego otrzymania ziemi w miarę rozporządzalnego zapasu, uprawnieni są nienależący do kategoryj, wymienionych w §§ 2 i 3:

a) inwalidzi,

b) żołnierze uzdolnieni do pracy na roli (art. 3).

§ 5. Za uzdolnionych do pracy na roli uważa się tych żołnierzy, których stan zdrowotny pozwala na prowadzenie gospodarki rolnej, chociażby

nawet zawodowego wykształcenia rolniczego nie posiadali. Pierwszeństwo wśród kandydatów o jednakowych kwalifikacjach mieć będą: zawodowi rolnicy i pochodzący z powiatów, objętych ustawą z dnia 17 grudnia 1920 r. o przejęciu na własność Państwa ziemi w niektórych powiatach Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. Ust. Rz. P. № 4 z 1921 r. poz. 17) (art. 3).

§ 6. Minister Spraw Wojskowych osobnem rozporządzeniem powoła do życia komisje kwalifikacyjne, które dokonają podziału ubiegających się o nadanie ziemi na kategorje w §§ 1—5 wymienione (art. 9).

§ 7. Rozdział nadanej działki ziemi (osady żołnierskiej), wystarczającej do prowadzenia samodzielnego gospodarstwa winien być określony ściśle według warunków lokalnych, w szczególności: rodzaju gleby, warunków zbytu, stosunków komunikacyjnych oraz stosunków rodzinnych ubiegających się o nadanie ziemi, przyczem wielkość poszczególnej osady żołnierskiej nie może przekraczać 45 ha łącznie z ziemią dotychczas posiadaną.

O ile rozmiar osady żołnierskiej, która ma być nadaną łącznie z ziemią posiadaną przez ubiegającego się, przenosić będzie 45 ha, wówczas nadanie uwarunkowanem będzie od zbycia odpowiedniej ilości posiadanej uprzednio ziemi (art. 5).

§ 8. Powiatowy komitet nadawczy ustali szczegółowy plan kolonizacyjny, w którym uwzględnione być winny: klasyfikacja gruntów, wyłączenie z pod kolonizacji gruntów niezbędnych na przeprowadzenie komasacji i regulacji serwitutów, zachowanie i należyte zużytkowanie cennych budowli i urządzeń, podział zabudowań folwarcznych, przeprowadzenie dróg dojazdowych i polnych, sprostowanie granic, projekt zabudowania nowej osady (plan regulacyjny i zapewnienie zaopatrzenia w wodę) (art. 5).

§ 9. Osady żołnierskie nie mogą być bez zezwolenia Urzędów Ziemskich dzielone w naturze, ani aljenowane aktami prawnemi między żyjącymi i na wypadek śmierci, pod tytułem darmym i obciążającym aż do czasu spłaty ceny nabycia, w żadnym jednak razie nie przed upływem 25 lat od czasu ich nadania, a wszelkie umowy zawarte bez zezwolenia Okręgowych Urzędów Ziemskich są nieważne.

Przy dokupnie gruntów do gospodarstwa już istniejącego, mogą Urzędy Ziemskie uzależnić nabycie od zgody nabywcy na poddanie powyższym zastrzeżeniom całego gospodarstwa nabywcy.

Ograniczenia powyższe powinny być wpisane do aktu nadawczego.

Okręgowe Urzędy Ziemskie udzielą zezwoleń na podział lub sprzedaż osady żołnierskiej w wypadkach, gdy stosunki gospodarcze lub rodzinne osadnika wymagają niezbędnie podziału osady na części, zdolne do samoistnej egzystencji gospodarczej (art. 10).

§ 10. Spółki ziemskie, złożone wyłącznie z osadników wojskowych, uprawnionych do otrzymania ziemi, a utworzone w celu wspólnego władania i uprawiania otrzymanej ziemi oraz przygotowania warunków dla prowadzenia samodzielnej gospodarki rolnej poszczególnych członków spółki, w przyszłości otrzymać mogą ziemię i pomoc państwową, o ile zawiązane będą na podstawie zasad umowy takiej spółki ziemskiej, opracowanych przez Główny Urząd Ziemski w porozumieniu z Ministerstwem Rolnictwa i Dóbr Państwowych (art. 5).

§ 11. Obowiązek osiedlenia się w terminie rocznym od dnia nadania ziemi dotyczy w pierwszym rzędzie osadnika lub absolutnej większości członków spółki ziemskiej.

W razie niemożności osiedlenia się, obowiązek powyższy dotyczy rodziny osadnika, za którą uważa się żonę, krewnych wstępnych i zstępnych bez ograniczenia stopnia, krewnych bocznych do czwartego stopnia, powinowatych do drugiego stopnia i dzieci nieślubne.

W wypadkach wyjątkowych, gdy osadnik pełni służbę publiczną, Główny Urząd Ziemski w porozumieniu z Ministerstwem Spraw Wojskowych i Ministerstwem Rolnictwa i Dóbr Państwowych może zezwolić w każdym poszczególnym wypadku na osiedlenie przez czas trwania służby publicznej pełnomocnika lub dzierżawcy, jeśli zarówno osoby tychże, jak i warunki umowy dają rękojmię należytego zagospodarowania osady wojskowej.

Za zagospodarowanie osady uważa się uruchomienie gospodarstwa rolnego i utrzymywanie go przynajmniej na średnim stopniu intensywności przy uwzględnieniu ogólnych i specjalnych miejscowych warunków gospodarczych (art. 6).

§ 12. W każdym wypadku, w którym zachodzić będzie potrzeba usunięcia osadnika z nadanej osady, powiatowy komitet nadawczy przed wydaniem orzeczenia winien ustalić, czy zachodzi wina osobnika w niewypełnieniu obowiązku osiedlenia się lub zagospodarowania osady, zwłaszcza zaś, czy osadnik ubiegał się i otrzymał konieczną pomoc państwową do zagospodarowania osady.

Eksmisję przeprowadzają powiatowe władze administracyjne na podstawe orzeczeń i na wniosek powiatowego komitetu nadawczego, a osada wraca bezpośrednio do dyspozycji powiatowego komitetu nadawczego z równoczesnem przepisaniem tytułu własności osady w odnośnych księgach hipotecznych na rzecz Państwa.

Osadnikom należy się zwrot wpłaconej kwoty ceny nabycia oraz koniecznych i pożytecznych wkładów (art. 6).

§ 13. Wysokość opłaty za grunta i budynki nadane sposobem opłatnym określoną będzie przez powiatowy komitet nadawczy w gotówce w rozmiarach, odpowiadających wartości 30—100 kg. żyta za hektar rocznie i winna być ściśle dostosowaną do miejscowych warunków, jako to: jakości gleby, stanu kultury rolnej, konfiguracji terenu, znaczniejszych użytków klas niższych, położenia parceli, stosunku do sieci dróg komunikacyjnych, warunków zbytu i t. p.

Wartość od 30—100 kg. żyta ma być obliczoną corocznie według cen kontyngensowych, a w braku tychże według bieżących cen miejscowych w miesiącu grudniu każdego roku, ustalonych przez powiatowy komitet nadawczy (art. 7).

§ 14. Osobne rozporządzenie określi sposób, w jaki mają być pobierane opłaty od osadników, tryb postępowania przy nieterminowem uiszczaniu rat, wysokość procentów za zwłokę, warunki przyznawania ulg, zwrot poniesionych wkładów przy przymusowem usunięciu osadnika i t. d. (art. 7).

§ 15. Pomoc, jakiej udzieli Państwo w miarę możności do zagospodarowania osad żołnierskich, nie może przekraczać następujących najwyższych norm dla poszczególnego osadnika:

a) z inwentarza żywego i martwego, pochodzącego z demobilizacji wojska: para koni z uprzężą i wóz;

b) materjał budowlany w ilości 80 m^3 drzewa;
c) kredyt, który ustali corocznie Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych w gotówce lub w środkach produkcji rolnej; na rok b. ustala się wysokość kredytu do 50.000 mk.;
d) kredyt na pomoc w budowie w gotówce lub materjałach po za drzewem budulcowem (p. b.) do wysokości 50.000 mk. na rok bieżący.

Celem otrzymania pomocy państwowej winni osadnicy poczynić odpowiednie zgłoszenie do właściwego Powiatowego Komitetu Nadawczego ze szczegółowem wymienieniem rodzaju i zakresu pomocy rolnej.

Powiatowe Komitety Nadawcze po zbadaniu stosunków na miejscu, orzekają o niezbędności i rozmiarze udzielić się mającej pomocy państwowej.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych w porozumieniu z Prezesem Głównego Urzędu Ziemskiego wyda szczegółowe przepisy o trybie udzielania i warunkach korzystania z pomocy państwowej (art. 8).

§ 16. Na podstawie orzeczenia powiatowego Komitetu Nadawczego o nadaniu ziemi, działki oddane będą w posiadanie osadnikom. Przy oddaniu w posiadanie winien być sporządzony i podpisany przez przedstawiciela Powiatowego Komitetu Nadawczego, wójta gminy i osadnika, protokuł, oraz przeprowadzone tymczasowe pomiary na gruncie miejscowemi środkami i okopcowanie osady.

Na mocy powyższego protokułu i tymczasowych pomiarów powiatowy Komitet Nadawczy wyda osadnikowi lub spółce akt nadawczy w terminie trzech miesięcy od daty sporządzenia protokułu.

Wzory protokułu i aktu nadawczego ustali Główny Urząd Ziemski w porozumieniu z Ministerstwem Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

Akt nadawczy stanowi tytuł własności nadanej osady i winien być zarejestrowany u właściwego rejenta lub pisarza hipotecznego celem późniejszego wniesienia do ksiąg hipotecznych (art. 11).

§ 17. Powiatowe komitety nadawcze, utworzone w myśl art. 7 ustawy z dnia 17 grudnia 1920 r. o przejęciu na własność Państwa ziemi w niektórych powiatach Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. Ust. Rz. P. № 4 z 1921 r. poz. 17) rozporządzeniem Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych z dnia 16 marca 1921 r. dokonywać będą wszelkich czynności związanych z nadaniem ziemi (art. 11).

W szczególności należy do powiatowych komitetów nadawczych w powyższym zakresie:
a) opracowywanie planów kolonizacyjnych (§ 8);
b) ustalanie obszaru poszczególnych osad (§ 7);
c) ustalanie niezbędności i rozmiaru pomocy państwowej (§ 15);
d) wydawanie orzeczeń o nadaniu ziemi (§ 16);
e) oddawanie osad w posiadanie (§ 16);
f) wydawanie aktów nadawczych (§ 16);
g) orzekanie o potrzebie usunięcia osadnika.

§ 18. Minister Spraw Wojskowych zapewni na właściwej drodze powiatowym komitetom nadawczym niezbędną pomoc władz i urzędów wojskowych dla celów osadnictwa, w szczególności przez dostarczenie:
a) fachowych sił mierniczych;
b) poszczególnych żołnierzy lub oddziałów wojskowych dla przedsiębrania potrzebnych robót;

c) środków przewozowych wszelkiego rodzaju z odpowiednią obsługą (art. 12).

§ 19. Nadzór i kontrola w najwyższej instancji w sprawach osadnictwa wojskowego przy wykonaniu niniejszego rozporządzenia należy do kompetencji i wzajemnego porozumienia Głównego Urzędu Ziemskiego, Ministerstwa Spraw Wojskowych i Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych, a w szczególności:

a) kwalifikowanie zgłoszeń i pomoc wojskowa—do kompetencji Ministerstwa Spraw Wojskowych;
b) udzielanie pomocy państwowej (art. 8 p. 1, 2 i 3)—do kompetencji Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych;
c) techniczne przeprowadzenie osadnictwa—do kompetencji Głównego Urzędu Ziemskiego.

§ 20. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje z dniem ogłoszenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej.

Prezes Głównego Urzędu Ziemskiego:
T. Wilkoński

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
w z. *Z. Chmielewski*

Minister Spraw Wojskowych:
Sosnkowski

Minister Spraw Wewnętrznych:
L. Skulski

Minister Skarbu:
w z. *Rybarski*

(Dziennik Ustaw № 31 z dnia 6.IV 1921 r., poz. 192).

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 18-go marca 1921 r.

w przedmiocie statutów organizacyjnych Ministerstw i Urzędów Centralnych.

Na mocy art. 13 i 15 dekretu o tymczasowej organizacji władz naczelnych z dnia 3 stycznia 1918 r. (Dz. Pr. z 1918 r. № 1 poz. 1) Rada Ministrów zarządza, co następuje:

§ 1. Zatwierdza się załączone do niniejszego statuty organizacyjne Ministerstw i Władz Centralnych.

§ 2. Z dniem wejścia w życie rozporządzenia niniejszego tracą moc obowiązującą wszelkie sprzeczne z niem przepisy, zawarte w poprzednio wydanych rozporządzeniach Rady Ministrów i poszczególnych Ministrów oraz Prezesa Głównego Urzędu Ziemskiego.

§ 3. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Prezydentowi Ministrów i właściwym Ministrom oraz Prezesowi Głównego Urzędu Ziemskiego.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Ministrów: *Witos*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Skulski*

Minister Spraw Zagranicznych: *E. Sapieha*

Minister Skarbu: *Steczkowski*

Minister Sprawiedliwości: *St. Nowodworski*

Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego: *M. Rataj*

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych: *J. Raczyński*

Minister Przemysłu i Handlu: *S. Przanowski*

Minister Kolei Żelaznych: *Jasiński*

Minister Poczt i Telegrafów: *Stesłowicz*

Minister Robót Publicznych: *G. Narutowicz*

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *J. Jankowski*

Minister Zdrowia Publicznego: *Chodźko*

Minister Aprowizacji: *Grodziecki*

Prezes Głównego Urzędu Ziemskiego: *T. Wilkoński.*

(„Monitor Polski“ № 74 z dn. 1.IV. 1921 r).

STATUT ORGANIZACYJNY

Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

§ 1. Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych dzieli się na cztery Departamenty: Ogólny, Rolnictwa, Weterynarji i Leśnictwa.

§ 2. Departament Ogólny składa się z pięciu wydziałów: Prezydjalnego, Osobowego, Rejestracji Nieruchomości Państwowych, Wydawnictw i Budżetowo-Rachunkowego.

a) Wydział prezydjalny załatwia ogólne sprawy Ministerstwa, sprawy wynikające ze stosunku do Sejmu, Naczelnika Państwa, Rady Ministrów innych Ministerstw i urzędów centralnych, oraz wszelkie sprawy nie należące do zakresu działania innych wydziałów, wydaje opinje prawne oraz przeprowadza ostateczną redakcję projektów ustaw i rozporządzeń Ministerstwa, obejmuje on nadto kancelarję i intendenturę Ministerstwa.

b) Wydział osobowy załatwia wszystkie sprawy osobowe urzędników i funkcjonarjuszy Ministerstwa i urzędów podległych, oraz sprawy ulg wojskowych dla rolników.

c) Wydział Rejestracji Nieruchomości Państwowych prowadzi ewidencję nieruchomej własności państwowej, czuwa nad uporządko-

waniem jej stanu prawnego i rozgraniczeniem stanu posiadania Państwa i instytucyj publicznych, w szczególności gmin wyznaniowych, oraz załatwia sprawy dotyczące nabywania i zbywania nieruchomego majątku państwowego.

d) Wydział Wydawnictw załatwia sprawy wydawnictw, dotyczących stanu oraz potrzeb rolnictwa i leśnictwa, wydawnictw popularnych z dziedziny gospodarstwa wiejskiego, podręczników dla szkół rolniczych i pokrewnych; wydział ten obejmuje nadto redakcję i administrację Dziennika Urzędowego Ministerstwa i bibljotekę Ministerstwa.

e) Wydział Budżetowo-Rachunkowy załatwia sprawy budżetowe, rachunkowe, kasowe i gospodarcze Ministerstwa i urzędów podległych, z wyjątkiem spraw, załatwianych przez intendenturę Ministerstwa, oraz prowadzi kontrolę księgowości i kasowości w urzędach i zakładach podległych Ministerstwu i funduszów osobno administrowanych.

§ 3. Departament Rolnictwa składa się z siedmiu wydziałów: Wytwórczości Roślinnej, Pomocy Rolnej, Hodowli Zwierząt, Oświaty Rolniczej, Meljoracyj Rolnych, Majątków Państwowych, Ekonomiki Rolniczej.

a) Wydział Wytwórczości Roślinnej załatwia sprawy nasiennictwa, doświadczalnictwa, w zakresie wytwórczości roślinnej, sprawy produkcji i ułatwień w nabywaniu nawozów sztucznych, sprawy ogrodnictwa, sprawy ochrony roślin, sprawy obrotu ziemiopłodami i cen na ziemiopłody, sprawy kosztów produkcji i stosunków pracy w rolnictwie, sprawy przemysłu rolniczego, sprawy zrzeszeń, spółdzielni rolniczych i kredytu rolniczego, dzierżaw przymusowych i ochrony drobnych dzierżawców rolnych.

b) Wydział Pomocy Rolnej załatwia sprawy, dotyczące dostarczania środków produkcji gospodarstwom rolnym, zwłaszcza zniszczonym wojną i nowopowstającym, sprawy motokultury i sprawy demobilizacji rzeczowej w związku z potrzebami rolnictwa.

c) Wydział Hodowli Zwierząt załatwia sprawy, dotyczące chowu koni, bydła rogatego, owiec i kóz, trzody chlewnej, drobiąt, sprawy rybactwa i rybołówstwa, sprawy pszczelnictwa, sprawy obrotu produktami zwierzęcemi, sprawy pasz, mleczarstwa, chłodnictwa i inne ogólne dotyczące hodowli.

d) Wydział Oświaty Rolniczej załatwia sprawy, dotyczące szkolnictwa rolniczego, ogrodniczego i gałęzi pokrewnych, jako też pozaszkolnej oświaty rolniczej.

e) Wydział Meljoracyj Rolnych załatwia sprawy, dotyczące meljoracyj rolnych i torfiarstwa.

f) Wydział Majątków Państwowych załatwia sprawy, dotyczące zarządu i likwidacji rolnych majątków państowych, tudzież sprawy majątków, objętych przez Państwo w zarząd przymusowy.

g) Wydział Ekonomiki Rolniczej załatwia sprawy ekonomicznych warunków rozwoju rolnictwa, sprawy traktatów pokojowych, umów gospodarczych, konwencji i innych umów międzynarodowych w zakresie rolnictwa, sprawy ogólne likwidacji skutków wojny i stosunków okupacyjnych w zakresie rolnictwa, sprawy taryf i ulg celnych, sprawy, dotyczące uzgadniania ogólnego interesu rolnictwa z interesami innych dziedzin gospodarstwa państwowego, sprawy podatków i ubezpieczeń w rolnictwie oraz sprawy komunikacji, bada konjuktury zagraniczne dla zbytu wytworów

rolnictwa i przemysłu rolnego, jako też dla nabycia artykułów, potrzebnych do produkcji rolnej i przemysłu rolnego, załatwia sprawy, dotyczące eksportu i importu, zestawianie danych statystycznych i obrazowanie ogólnego stanu rolnictwa w Państwie na podstawie materjałów, dostarczonych przez inne wydziały.

§ 4. Departament Weterynarji składa się z trzech wydziałów: Organizacyjno-Inspekcyjnego, Chorób Zakaźnych i Weterynarji Społecznej.

a) Wydział Organizacyjno-Inspekcyjny załatwia sprawy natury zasadniczej lub ogólnej w zakresie administracji weterynaryjnej, opracowuje projekty ustaw, rozporządzeń i okólników, załatwia sprawy uczelni, instytutów i laboratorjów, kursów weterynaryjnych i przygotowanie wydawnictw weterynaryjnych, opracowywanie rocznych sprawozdań, sporządza biuletyny o zaraźliwych chorobach zwierzęcych, załatwia sprawy podatków specjalnych na cele weterynaryjne, sprawy stosunku do zrzeszeń weterynaryjnych, ogólne sprawy hygieny, lecznictwa i opieki nad zwierzętami, oraz ubezpieczeń zwierząt i sprawuje sekretarjat Rady Weterynaryjnej.

b) Wydział Chorób Zakaźnych załatwia sprawy zwalczania zaraźliwych chorób zwierzęcych (policja weterynaryjna), sprawy organizacji i kontroli czynności weterynaryjnych organów wojewódzkich i powiatowych, oraz przygotowywuje wnioski w sprawach personelu weterynaryjnego.

c) Wydział Weterynarji Społecznej załatwia sprawy, dotyczące wykonywania przepisów weterynaryjno-sanitarnych przez władze samorządowe, sprawy rzeźni, targowisk, ładowni, oględzin mięsa, grzebowisk, zakładów utylizacyjnych, oraz innych zakładów przemysłowych dla przeróbki produktów zwierzęcych, oraz sprawy zwalczania chorób zwierzęcych nie uregulowane ustawowo.

§ 5. Departament Leśnictwa składa się z pięciu wydziałów: Ogólnego, Ochrony Lasów, Urządzeń Leśnych, Administracji Lasów Państwowych i Kontroli.

a) Wydział Ogólny przygotowuje projekty ustaw i rozporządzeń, dotyczących leśnictwa i łowiectwa, załatwia sprawy popierania produkcji leśnej i przemysłu leśnego, sprawy doświadczalnictwa i szkolnictwa leśnego, sprawy statystyki, łowiectwa i leśnictwa, oraz układa sprawozdania roczne z zakresu leśnictwa.

b) Wydział Ochrony Lasów załatwia sprawy organizacji i kierownictwa państwowej służby ochrony lasów, sprawuje kontrolę nad działalnością organów ochrony lasów, oraz przygotowuje i referuje sprawy, przychodzące pod rozpoznanie Głównej Komisji Ochrony Lasów.

c) Wydział Urządzeń lasów załatwia sprawy organizacji prac nad sporządzeniem planów gospodarstwa w lasach państwowych, sprawy pomiaru lasów i katastru urządzeniowego, zatwierdza operaty o urządzaniu lasów, załatwia sprawy oceny lasów dla celów państwowych, sprawy organizacji budownictwa lądowego, drogowego i wodnego w lasach państwowych i sprawy likwidacji szkód wojennych w lasach państwowych.

d) Wydział Administracji Lasów Państwowych opracowywuje rozporządzenia i instrukcje ogólne, dotyczące zarządu służby leśno-gospodarczej w lasach państwowych, sprawuje kierownictwo administracyjno-gospodarcze zarządów okręgowych lasów państwowych,

załatwia sprawy gospodarstwa ubocznego w lasach państwowych, sprawy osobowe personelu lasów państwowych, oraz sprawy prawne (cywilne, hipoteczne, karne, administracyjne i skarbowe), wynikające z zarządu lasów państwowych.

e) Wydział Kontroli załatwia budżetowe i kasowe sprawy lasów państwowych, sprawy organizacji i księgowości pieniężnej i materjałowej lasów państwowych, sprawuje kontrolę rachunkowości i kasowości w zarządach okręgowych lasów państwowych, oraz zestawia wyniki gospodarstwa w lasach państwowych.

§ 6. Szczegółowy rozkład czynności pomiędzy wydziały oraz w obrębie poszczególnych wydziałów określi osobne rozporządzenie Ministra.

(„Monitor Polski" № 74 z dnia 1.IV. 1921 r.)

INSTRUKCJA,

wydana przez Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych dla Wydziałów Rolnictwa i Weterynarji Urzędów Wojewódzkich.

Na podstawie art. 41 rozporządzenia wykonawczego Rady Ministrów z dn. 13 listopadada 1919 r. do Ustawy Tymczasowej z dn. 2 sierpnia 1919 r. (Dz. P. P. P. № 65, poz. 395) o organizacji władz administracyjnych II-ej instancji (Dz. Ust. Rz. P. z 1919 r. № 90, poz. 490), zatwierdzam w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych następującą Instrukcję dla Wydziałów Rolnictwa i Weterynarji urzędów wojewódzkich:

§ 1. Organem Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych, sprawującym w obrębie województwa państwową służbę administracyjną II-ej instancji w zakresie działania Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych, jest wojewoda.

Sprawy w tym zakresie będą załatwiane w Wydziale Rolnictwa i Weterynarji, wchodzącym w skład urzędu wojewódzkiego.

§ 2. Do zakresu działania wojewody należą sprawy, wyszczególnione w art. 13 rzeczonego na wstępie Rozporządzenia Wykonawczego Rady Ministrów.

Z zakresu działania wojewody wyłączone są sprawy, przekazane na zasadzie ustaw lub rozporządzeń innym organom M-stwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych. W szczególności z zakresu działania wojewody wyłączone są sprawy, przekazane Zarządom Okręgowym Lasów Państwowych i Zarządowi Stadnin Państwowych.

§ 3. W wymienionym zakresie działania, stosownie do art. 6 Rozp. Wykonawczego Rady Ministrów do Ustawy Tymczasowej z dn. 2 sierpnia 1919 r. o organizacji władz administracyjnych II-ej instancji, wojewoda wydaje obowiązujące w obrębie danego województwa rozporządzenia, zarządzenia i orzeczenia, tudzież rozstrzyga odwołania od orzeczeń i zarządzeń organów administracyjnych I-ej instancji.

Wojewoda może przekazać Naczelnikowi Wydziału Rolnictwa i Weterynarji podpisywanie załatwień, orzeczeń i zarządzeń, zwłaszcza tych, które są oparte na wiedzy zawodowej w dziedzinie spraw objętych działalnością M-stwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych. W tych wypadkach całą odpowie-

dzialność wobec władz przełożonych za treść powyższych zarządzeń ponosi Naczelnik Wydziału.

§ 4. Na czele Wydziału Rolnictwa i Weterynarji stoi Naczelnik Wydziału, mianowany przez Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych. Naczelnik Wydziału obowiązany jest informować wojewodę o stanie czynności Wydziału, oraz o stosunkach, panujących w dziedzinie rolnictwa i innych dziedzinach, objętych zakresem działania Wydziału. Z drugiej strony wojewoda bez wniosku, względnie opinji Naczelnika Wydziału nie wydaje żadnych decyzyj i rozporządzeń, dotyczących zakresu działania M-stwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

§ 5. Wydział Rolnictwa i Weterynarji, będąc składową częścią Urzędu Wojewódzkiego, nie może występować nazewnątrz, jako organ samoistny, lecz działa zawsze z ramienia wojewody, posługując się we wszystkich czynnościach i załatwieniach określeniem: „Urząd Wojewódzki N. N., Wydział Rolnictwa i Weterynarji". O ile pism, wychodzących z Wydziału, nie podpisuje sam wojewoda, to pisma winny przed podpisaniem zawierać wyrazy: „za Wojewodę", oraz nazwisko podpisującego Naczelnika Wydziału lub Inspektora, któremu z kolei Naczelnik Wydziału prawo podpisywania może przekazać.

§ 6. Naczelnik Wydziału Rolnictwa i Weterynarji wykonywa bezpośredni nadzór nad czynnościami tego Wydziału, oraz dokonywa rewizji wszystkich pism, załatwianych w Wydziale. Referaty załatwień, których podpisywanie zastrzeżono Wojewodzie, Naczelnik Wydziału przesyła temuż; w razie potrzeby Naczelnik Wydziału udziela wojewodzie ustnych wyjaśnień, dotyczących powyższych załatwień. W szczególności obowiązany jest Naczelnik Wydziału zreferować wojewodzie te sprawy, co do których zachodzi różnica zdań między naczelnikiem Wydziału a poszczególnym Inspektorem.

§ 7. Niezależnie od służącego wojewodzie prawa nadzoru i kontroli nad działalnością urzędową wojewódzkiego Wydziału Rolnictwa i Weterynarji, może Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych wedle swego uznania przeprowadzać przez swych delegatów lustracje działalności urzędników z własnego etatu, wchodzących w skład Urzędu Wojewódzkiego. Delegatom tym wojewoda obowiązany jest udzielać wszystkich potrzebnych wyjaśnień tudzież przedstawiać potrzebne przy lustracji akta i dowody rachunkowe. Zarówno o zarządzeniu lustracji, jak i jej wyniku Ministerstwo zawiadowi wojewodę.

§ 8 Naczelnik Wydziału Rolnictwa i Weterynarji jest z urzędu powołany do występowania nazewnątrz, jako przedstawiciel urzędu wojewódzkiego we wszystkich, tych wypadkach, w których obowiązujące przepisy lub interes administracji powierzonego mu wydziału wymagają osobistej interwencji, a załatwienie właściwej czynności należy do zakresu działania wojewody. W razie niemożności osobistego wykonania tej czynności, Naczelnik Wydziału wyznacza jednego z pośród przydanych mu urzędników, jako swego zastępcę, co jednakże nie zmniejsza odpowiedzialności, jaką za przeprowadzenie tych czynności ponosi Naczelnik Wydziału wobec wojewody, względnie Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych. O wszystkich wypadkach podobnych osobistych interwencyj, ich przebiegu, oraz rezultacie obowiązany jest Naczelnik Wydziału informować wojewodę.

§ 9. Naczelnik Wydziału jest bezpośrednim służbowym zwierzchnikiem personelu Wydziału, rozdziela czynności, poucza i udziela wskazówek oraz

wyjaśnień i występuje wobec wojewody z wnioskami o mianowanie, przenoszenie, udzielanie urlopów lub zwalnianie ze służby. Naczelnik Wydziału również występuje z wnioskami do wojewody w sprawach, związanych ze stosowaniem przepisów dyscyplinarnych w stosunku do podległego mu personelu. Bez wniosku lub opinji Naczelnika Wydziału wojewoda nie przedsiębierze postanowień w sprawach wyżej wyszczególnionych.

§ 10. Wojewódzki Wydział Rolnictwa i Weterynarji dzieli się na oddziały: rolnictwa, hodowli, majątków państwowych, ogrodnictwa, rybactwa, meljoracji rolnych, weterynarji, ochrony lasów, oraz oświaty rolniczej. Poszczególnemi oddziałami kierują inspektorzy, posiadający stosowne kwalifikacje zawodowe. Powołanie do życia poszczególnych oddziałów w każdem województwie zależne jest od decyzji Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych. Szczegółowe instrukcje, określające zakres działania poszczególnych inspektorów, wyda oddzielnie Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

§ 11. Wydziałowi Rolnictwa i Weterynarji podlegają pod względem fachowym pracownicy urzędów administracyjnych I-ej instancji z etatu M-stwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych. Wojewoda rozstrzyga wypadki odwołania się pracowników z etatu Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych przy władzach administracyjnych I-ej instancji w razie różnicy zdań między nimi a starostą w przedmiocie rozporządzeń, o których mowa w art. 4, ust. 2 i 3 Rozporządzenia Wykonawczego Rady Ministrów z dnia 13. XI. 19. r. (Dz. Ust. z r. 1919 № 90, p. 488). W stosunku do tych pracowników Naczelnik Wydziału występuje wobec wojewody z wnioskami o mianowanie, przenoszenie, zwalnianie ze służby, oraz stosowanie przepisów dyscyplinarnych.

§ 12. Naczelnikowi Wydziału Rolnictwa i Weterynarji służy prawo nadzoru i kontroli nad działalnością fachową pracowników z etatu Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych w urzędach administracyjnych I-ej instancji. Prawo to może Naczelnik Wydziału przekazać poszczególnym Inspektorom, wchodzącym w skład Wydziału. Przy przeprowadzaniu lustracji starostowie winni są udzielać wszystkich potrzebnych wyjaśnień, tudzież przedstawiać potrzebne przy lustracji akta i dowody rachunkowe. Zarówno o zarządzeniu lustracji, jak i jej wyniku starosta winien być zawiadomiony.

Warszawa, dn. 18 marca 1921 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
J. Raczyński

Minister Spraw Wewnętrznych:
Skulski

(„Monitor Polski" № 78 z dnia 7.VI. 1921 r.)

OKÓLNIK № 285

do Panów Wojewodów: Białostockiego, Kieleckiego, Lubelskiego, Łódzkiego, Nowogródzkiego, Poleskiego, Warszawskiego i Wołyńskiego, Pana Generalnego Delegata Rządu dla Galicji i Magistratu st. m. Warszawy

w przedmiocie

udzielania zezwoleń na transport produktów pochodzenia zwierzęcego i paszy z obszarów nawiedzonych księgosuszem.

Powołując się na rozporządzenie z dnia 7 marca 1921 r. w przedmiocie udzielania zezwoleń na transport pewnych rodzajów produktów pochodzenia zwierzęcego względnie paszy objętościowej z wolnych od zarazy księgosuszu miejscowości obszaru zapowietrzonego tą zarazą (Dz. U. R. P. z r. 1921 № 26 poz. 152) proszę Pana Wojewodę (Pana Generalnego Delegata Rządu dla Galicji) (Magistrat m. st. Warszawy) o wydanie zarządzenia, aby przy udzielaniu wspomnianych zezwoleń postępowano według następujących wskazówek:

1) Zezwolenia wspomniane w art. powołanego wyżej rozporządzenia wolno wydawać tylko na transport koleją żelazną w wypadkach zasługujących na uwzględnienie przy zachowaniu ogólnych przepisów weterynaryjno-policyjnych z ważnością na ściśle określony przeciąg czasu. W zezwoleniu należy wyraźnie zastrzec, że ważne jest ono do ściśle określonego terminu, po którego upływie traci swą moc.

2) Przed wydaniem zezwolenia należy zawsze zasięgać opinji starosty powiatu, z którego przedmioty mają być wywiezione, o ile podanie nie wpłynęło za pośrednictwem właściwego starostwa z przychylnym wnioskiem, oraz opinji Wojewody, w którego okręgu położone jest miejsce przeznaczenia transportu.

3) O wydaniu pozwolenia należy zawiadomić zawiadowcę stacji nadawczej i odbiorczej.

4) W zezwoleniu winny być podane dokładne warunki, w jakich transport ma się odbyć. Zezwolenie to winno być dołączone do kolejowych listów przewozowych dla każdego poszczególnego transportu.

Warunki powyższe mają na celu zapobieżenie zawleczenia zarazy (np. dostarczenie dowodu niepodejrzanego pochodzenia produktów t. j. z miejscowości wolnej od zarazy, wydanego przez właściwego lekarza wet. i t. d.).

5) Załatwianie podań o udzielenie pozwolenia winno się odbywać z największym pośpiechem, jednak nigdy nie należy pomijać zażądania wspomnianych w p. 2 opinij. Opinje te mogą być zasięgane w drodze telegraficznej na koszt interesowanego.

6) Koszty telegramów należy pokrywać z opłat, pobieranych stosownie do przepisów art. 6 powołanego na wstępie rozporządzenia.

Nadwyżki, pozostałe po opędzeniu kosztów telegramu, należy z końcem każdego miesiąca przesyłać do Ministerstwa Rolnictwa i Dobr Państwowych.

7) Odpis zwolnienia należy zawsze przedkładać Naczelnemu Komisarzowi do walki z księgosuszem.

Przepisy powołanego na wstępie rozporządzenia jako też powyższe wskazówki odnoszą się wyłącznie do transportu produktów, pochodzących

ze zwierząt przeżuwających, a mianowicie: bydła rogatego, owiec i kóz; transport produktów, pochodzących ze zwierząt, które nie są przeżuwaczami, podlega tylko ogólnym przepisom weterynaryjno-sanitarnym.

Warszawa, dn. 5 kwietnia 1921 r.

Minister:
J. Raczyński

OKÓLNIK № 286

do PP. Wojewodów: Białostockiego, Nowogródzkiego. Wołyńskiego i Poleskiego. Dyrektorów Departamentów, Naczelników Wydziałów, Naczelnika Kancelarji Głównej i Kierowników wszystkich podległych Ministerstwu Urzędów

w przedmiocie

nadzwyczajnego dodatku drożyźnianego (kresowego) dla funkcjonarjuszów państwowych i wypłaty tegoż dodatku za marzec 1921 r.

Rada Ministrów na posiedzeniu w dniu 21 lutego 1921 r. powzięła uchwałę, by utrzymać w mocy uchwałę Rady Ministrów z dnia 4 stycznia 1921 r. o nadzwyczajnym dodatku drożyźnianym (kresowym) dla obszarów włączonych na zasadzie traktatu Ryskiego—na czas od 1 marca do 1 czerwca 1921 r.

Pismem z dnia 12 marca 1921 r. № 4589/D. B. Ministerstwo Skarbu zakomunikowało, że przyznany rozporządzeniem tegoż Ministerstwa z dnia 14 stycznia 1921 r. №816/21 Dep. Budż. funkcjonarjuszom państwowym oraz pracownikom kontraktowym, pełniącym obowiązki na obszarze ziem, objętych umową o preliminaryjnym pokoju i rozejmie z Rosją, tudzież w powiatach: białostockim, bielskim i sokólskim nadzwyczajny dodatek drożyźniany (kresowy) przedłuża się na podstawie uchwały Rady Ministrów z dnia 21 lutego 1921 r. na zasadach ustalonych, w powołanem na wstępie rozporządzeniu na miesiąc marzec 1921 r.

Dodatek ma być zaksięgowany w odpowiedniej pozycji „dodatki drożyźniane" prowizorycznego preliminarza budżetowego na okres od 1. I. do 31. III. 1921 r.

W powołaniu się na okólnik z dnia 16 lutego 1921 r. № 266 i z dnia 7 marca 1921 r. № 272 polecam o powyższem niezwłocznie zawiadomić podwładny personel i wydać odpowiednie zarządzenie wypłaty, przyznanego dodatku za miesiąc marzec 1921 r.

Wysokość tego dodatku na każdy następny miesiąc określać będzie Ministerstwo Skarbu.

Warszawa, dnia 2 kwietnia 1921 r.

Za Ministra:
Z. Chmielewski
Podsekretarz Stanu

OKÓLNIK № 287

do PP. Wojewodów: Warszawskiego, Łódzkiego, Lubelskiego, Kieleckiego, Białostockiego, Nowogródzkiego, Poleskiego i Wołyńskiego, Dyrektorów Departamentów, Naczelników Wydziałów i Kierowników podległych Ministerstwu urzędów

w przedmiocie

poprawy bytu pracowników państwowych.

Niniejszem komunikuję Panom, że Rada Ministrów, pragnąc przyjść z pomocą w poprawieniu ciężkich warunków bytu pracowników państwowych i po wysłuchaniu sprawozdania oraz wniosków, powołanej do tego uchwałami z dn. 14 i 16 lutego 1921 r. osobnej Komisji, na posiedzeniach z dn. 16 i 23 lutego i 7 marca 1921 r. powzięła następujące uchwały:

Poczynając od lutego b. r. wszystkim pracownikom państwowym będą deputaty dostarczane regularnie.

Zaległe deputaty będą wyrównane w przeciągu sześciu miesięcy, poczynając od dnia 1 marca b. r. przez dodanie do bieżących miesięcznych racyj równomiernych dodatków.

Wyrównania te dotyczą jedynie deputatów a nie zasadniczych racyj kartkowych, z których korzystają wszyscy obywatele Państwa.

Wymieniona Komisja została upoważnioną do zajmowania się w dalszym ciągu sprawą poprawy bytu urzędników.

Połowę wpisowego w szkołach państwowych na obecne półrocze dla dzieci pracowników państwowych ponosić ma Skarb Państwa i do szkół państwowych mają być w pierwszej linji przyjmowane dzieci pracowników państwowych i dzieci niezamożnych.

Uchwała Rady Ministrów z dn. 27 września 1920 r., dotycząca pokrycia ze Skarbu Państwa części wpisowego za I-sze półrocze bieżącego roku szkolnego w prywatnych szkołach średnich, ogólnokształcących i zawodowych za dzieci niezamożnych pracowników państwowych, oraz wojskowych zawodowych, ma ważność także za 2-gie półrocze tego roku szkolnego.

O powyższych uchwałach należy powiadomić ogół pracowników Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych z uwagą, że zarządzenie co do asygnowania zapomóg na opłatę wpisów szkolnych nastąpi po przyznaniu kredytów ze strony Ministerstwa Skarbu.

Warszawa, dn. 5 kwietnia 1921 r.

Minister:
J. Raczyński

OKÓLNIK № 288

do PP. Wojewodów: Warszawskiego, Łódzkiego, Lubelskiego, Kieleckiego, Białostockiego, Nowogrodzkiego, Poleskiego i Wołyńskiego, Generalnego Delegata Rządu we Lwowie, Dyrektorów Departamentów, Naczelników Wydziałów, Inspektora Kancelarji Głównej i Kierowników wszystkich podległych Ministerstwu Urzędów

w przedmiocie

likwidacji b. Zarządu Cywilnego Ziem Wschodnich i b. Zarządu Terenów Przyfrontowych i Etapowych, oraz przyjmowania na służbę b. urzędników i pracowników tychże Zarządów.

Rozkazem Naczelnego Wodza Wojska Polskiego z dnia 9 września 1920 r. (Monitor Polski № 276 z dn. 4. XII. 1920 r.) zostały zniesione urzędy Komisarza Generalnego Ziem Wschodnich oraz Naczelnego Komisarza Ziem Wołynia i Frontu Podolskiego, zaś rozporządzeniami Rady Ministrów z dn. 18 i 27 listopada 1920 r. zniesiony został Zarząd Terenów Przyfrontowych i Etapowych i na skutek ustawy z dn. 4 lutego 1921 r. (Dz. U. Rz. P. № 16 poz. 93) przeszły Ziemie Wschodnie na obszarze, przyłączonym do Rzeczypospolitej na zasadzie pokoju preliminaryjnego z Rosją, pod bezpośredni Zarząd Władz Centralnych Rzeczypospolitej.

Dla tych Ziem zostały utworzone trzy województwa: nowogródzkie, poleskie i wołyńskie.

Wskutek likwidacji urzędów personel powyższych b. Zarządów został częściowo przejęty na służbę przez Władze Centralne, urzedy wojewódzkie i starostwa, częściowo zaś zwolniony ze służby.

Zwalniani ze służby urzędnicy i pracownicy b. Zarządu Cywilnego Ziem Wschodnich i b. Zarządu Ziem Wołynia i Frontu Podolskiego otrzymywali formalne dowody zwolnienia, a to — zaświadczenie tymczasowe o zwolnieniu lub świadectwa, w których uwidoczniono, do jakiego czasu dany urzędnik (pracownik) pełnił służbę, względnie otrzymał pobory służbowe.

Zwalniany zaś ze służby personel b. Zarządu Terenów Przyfrontowych i Etapowych, tudzież Kierownictwa Departamentów tegoż Zarządu, przejętych przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych otrzymał w myśl uchwały Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 1920 r. odszkodowanie likwidacyjne w wysokości 3-miesięcznych poborów, zaświadczenie, zwalniające go ze służby łącznie z kartą rozrachunkową, zawierającą dokładne dane o pobranych ostatnio przez danego funkcjonarjusza poborach, oraz o wysokości wypłaconego mu odszkodowania.

Celem uniknięcia podwójnej wypłaty poborów służbowych, należy przy podaniach o przyjęcie urzędników i pracowników, zwolnionych wskutek likwidacji powyższych b. Zarządów, żądać przedstawienia wyżej wspomnianych świadectw, względnie zaświadczeń z ewentualnemi kartami rozrachunkowemi i w razie przyjęcia kandydata na służbę państwową do innego urzędu, potrącić mu z poborów uposażenia względnie odszkodowanie, pobrane z Kas tychże Zarządów.

W tym też kierunku należy sprawdzić papiery przyjętych już na służbę urzędników i pracowników b. Zarządów Ziem Wschodnich i, o ile zainteresowani nie dopełnili powyższej powinności, należy zażądać dodatkowo zaświadczeń względnie kart rozrachunkowych, by nie miała miejsca podwójna wypłata poborów służbowych z kasy państwowej za te same okresy czasu.

O powyższem należy niezwłocznie zakomunikować podwładnym organom.

Warszawa, dnia 5 kwietnia 1921 r.

w z. Ministra:
Z. Chmielewski
Podsekretarz Stanu.

OKÓLNIK № 289

do PP. Dyrektorów Departamentów, Naczelników Wydziałów i Kierowników podległych Ministerstwu urzędów

w przedmiocie

zasiłków na koszty kuracyjne i pogrzebowe funkcjonarjuszów Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

Uregulowanie ustawowe sprawy udzielania pomocy lekarskiej funkcjonarjuszom państwowym i najbliższym członkom ich rodzin, oraz zasiłków na koszty kuracyjne i pogrzebowe, znajduje się na porządku dziennym, jako projekt do jednej z ustaw, mających uzupełnić ustawę o państwowej służbie cywilnej.

Tymczasowo udzielanie tej zapomogi ma charakter przypadkowości, a wydatki z tego tytułu zaliczaja się na ciężar pozycji budżetowej pod tytułem „remuneracje i zapomogi".

Zwracam uwage Panów i polecam podać o tem do wiadomości podwładnych pracowników, że pomieniona pozycja w zamierzeniach budżetowych na okres bieżacy została określona w nader szczupłych wymiarach, nie przenoszących 3% płacy zasadniczej etatowych urzędników. W przeciwieństwie do tego zgłoszenia ze strony pracowników o udzielenie zapomogi na koszty kuracyjne i pogrzebowe oraz na pokrycie już poniesionych wydatków na te potrzeby, wykazują tak wysokie pozycje, że tym zgłoszeniom w ramach budżetu w żaden sposób całkowicie zadość uczynić niepodobna.

Pragnac oszczędzić przykrego zawodu, jakiego doznać mogą liczący na pomoc z powyższego źródła, oraz pobudzić ogół pracowników z jednej strony do ścisłej kalkulacji przy wyborze środków i sposobów przeprowadzenia kuracji, a z drugiej do niezbędnej przezorności na wypadek choroby lub śmierci członka rodziny, oznajmiam, że nadal prośby o zasiłki z funduszu „remuneracje i zapomogi" będą uwzględniane bądź na pokrycie kosztów kuracji, przeprowadzonej w szpitalach publicznych, bądź też w wysokości kosztów szpitalnych. Zarazem uważam za wskazane poinformować pracowników państwowych, powołanych na służbę nie na podstawie umowy pracy, że chociaż według „Ustawy o obowiązkowem ubezpieczeniu na wypadek choroby" (Dz. U. z r. 1920 № 44, poz. 272), nie podlegają temu obowiązkowi, to jednak z własnej woli mają prawo przystąpić w charakterze członków do kas chorych i korzystać z dobrodziejstw tej instytucji, wyszczególnionych w art. 22 — 34 pomienionej Ustawy.

Warszawa, dnia 5 kwietnia 1921 r.

Minister:
J. Raczyński

OKÓLNIK № 290

do PP. Wojewodów: Białostockiego, Kieleckiego, Lubelskiego, Łódzkiego, Warszawskiego, Nowogródzkiego, Poleskiego i Wołyńskiego

w przedmiocie

wydawania zakazów ładowania zwierząt na stacjach kolejowych.

Grasujące w kraju zaraźliwe choroby zwierzęce wymagają często zakazu ładowania i wyładowania pewnych gatunków zwierząt lub produktów pochodzenia zwierzęcego na stacjach kolejowych zagrożonych zarazą.

Ze względu na niejednolite w tym względzie postępowanie władz, Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych po porozumieniu z Ministerstwem Kolei Żelaznych oznajmia w powołaniu się na art. 1104 Ust. Lekarskiej (Zbiór Praw b. cesar. Ros. tom XIII wyd. 1905 r.) że w razie potrzeby wydania zakazu ładowania (wyładowania) zwierząt lub produktów pochodzenia zwierzęcego na stacjach kolei żelaznych przestrzegać należy ściśle następującego trybu postępowania:

1) Pan Wojewoda z własnej inicjatywy, albo też na wniosek władzy administracyjnej I-ej instancji wydaje zakaz ładowania i wyładowania zagrożonego zarazą gatunku zwierząt, oraz pochodzących z nich surowych produktów na danej stacji kolejowej lub na wszystkich stacjach zapowietrzonego rejonu aż do odwołania i zakaz ten podaje do publicznej wiadomości w sposób zazwyczaj praktykowany.

2) Odnośne obwieszczenie winno zawierać:

a) przepis ustawy, na którym się opiera (art. 1104 Ust. Lek. Zbiór Praw b. ces. Ros. tom XIII wyd. 1905 r.);

b) nazwę stacji kolejowej i danego traktu kolei żelaznej, na której ona jest położona;

c) rodzaj zwierząt i produktów, których ładowania ewentualnie wyładowania wzbroniono; i

d) datę, od której zakaz obowiązuje.

W obwieszczeniu należy również wskazać na skutki, jakie pociąga za sobą przekroczenie wydanego zakazu (art. 138 i 139 Kod. Kar.).

3) O wydanym zakazie zawiadamia Pan Wojewoda w drodze telegraficznej Ministerstwo Rolnictwa i D. P., sąsiednie urzędy wojewódzkie, Ministerstwo Kolei Żelaznych i odnośną Dyrekcję Kolei Państwowych, celem potwierdzenia wydanego zakazu podwładnym organom; nadto jednocześnie przesyła po jednym egzemplarzu obwieszczenia wszystkim tym władzom względnie urzędom.

4) Zakaz ładowania (wyładowania) należy wydawać tylko na czas nieodzownej potrzeby i tylko dla tych gatunków zwierząt oraz produktów pochodzenia zwierzęcego, które mogą być rozsadnikami danej zarazy, a po ustaniu przyczyny, która spowodowała jego wydanie, należy go uchylić, postępując przytem w sposób analogiczny, jak przy wydaniu zakazu.

Powyższe wskazówki zechce Pan Wojewoda podać do wiadomości pp. starostów i dołożyć starań, aby były ściśle przestrzegane.

Warszawa, dnia 11 kwietnia 1921 r.

Minister:
J. Raczyński

OKÓLNIK № 291

do PP. Dyrektorów Departamentów, Naczelników Wydziałów, Naczelnika Kancelarji Głównej i Kierowników wszystkich podległych Ministerstwu urzędów.

w przedmiocie

zniesienia Komisji Dyscyplinarnej I instancji przy b. Głównym Zarządzie Dóbr Państwowych i ustanowienia Komisyj Dyscyplinarnych I instancji przy Zarządach Okręgowych Lasów Państwowych.

W związku z rozporządzeniami Rady Ministrów z dnia 23 listopada 1920 r. (Dz. Ust. Rz. P. z r. 1920 № 114 poz. 752 i 753) znoszę Komisję dyscyplinarną I-ej instancji, utworzoną przy b. Głównym Zarządzie Dóbr Państwowych i — na zasadzie postanowień art 36 i następnych „Tymczasowych Przepisów Służbowych dla Urzędników Państwowych" z dnia 11 czerwca 1918 r. ustanawiam jednocześnie Komisje dyscyplinarne I instancji przy Zarządach Okręgowych Lasów Państwowych dla rozpoznawania spraw urzędników i niższych funkcjonarjuszów państwowych, pełniących służbę w tychże Zarządach Okręgowych.

Nowoustanowione Komisje dyscyplinarne winny stosować się ściśle do przepisów tymczasowych, ogłoszonych w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Rolnictwa i D. P. № 1 z r. 1921 z wyjątkiem Komisji przy Zarządzie Okręgowym Lasów Państwowych we Lwowie, którą obowiązują nadal aż do odwołania dotychczasowe przepisy dyscyplinarne, ustalone ustawą z dnia 25 stycznia 1914 r. Dz. Urz. b. p. austr. № 15 (pragmatyka służbowa).

Od orzeczeń Komisyj dyscyplinarnych I instancji tak oskarżony jak i prokurator dyscyplinarny mogą odwołać się do Wyższej Komisji dyscyplinarnej przy Ministerstwie Rolnictwa i Dóbr Państwowych w kwestji określenia winy lub kary, jako też co do zwrotu kosztów postępowania dyscyplinarnego.

Na wniosek p.p. Naczelników Zarządów Okręgowych Lasów Państwowych zostanie mianowany skład tychże Komisyj, które winny niezwłocznie rozpocząć swoją działalność.

O ile dotyczące wnioski nie zostały dotąd przedstawione, winni p.p. Naczelnicy Z. O. L. P. niezwłocznie to uczynić, przyczem winni zastosować postanowienia art. 2, 4, 8, 9, 10. Przepisów Tymczasowych dla Komisyj dyscyplinarnych.

P. Przewodniczący Komisji dyscyplinarnej przy b. Głównym Zarządzie Dóbr Państwowych otrzymuje jednocześnie polecenie, by Komisja znajdująca się tamże w załatwieniu sprawy dyscyplinarne możliwie wykończyła, odpowiednio posegregowała i przekazała materjały odnośnym nowoustanowionym Komisjom dla dalszego urzędowego traktowania.

O postanowieniach Przepisów Tymczasowych dla Komisyj dyscyplinarnych, tudzież o treści niniejszego okólnika należy zawiadomić podwładny personel.

Warszawa, dnia 11 kwietnia 1921 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
J. Raczyński

OKÓLNIK № 292

do PP. Wojewodów: Białostockiego, Kieleckiego, Lubelskiego, Łódzkiego i Warszawskiego.

w przedmiocie

powierzenia Państwowemu Bankowi Rolnemu czynności, związanych z prowadzeniem ewidencyj i ze zwrotem pożyczek, udzielonych przez Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych na pomoc rolną.

Na mocy Rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych z dn. 6 kwietnia 1921 r. wydanego w porozumieniu z Ministrem Skarbu, oraz Prezesem Głównego Urzędu Ziemskiego w przedmiocie przekazania Polskiemu Państwowemu Bankowi Rolnemu przyjmowania i ściągania należności z tytułu pożyczek, udzielonych przez Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych na pomoc rolną, (publikacja rozporządzenia w Dzienniku Ustaw nastąpi w dniach najbliższych), wszystkie czynności związane z prowadzeniem ewidencji, oraz przyjmowaniem i ściąganiem należności z tytułu pożyczek udzielonych na pomoc rolną, zostają powierzone Polskiemu Państwowemu Bankowi Rolnemu. Wobec powyższego proszę Panów Wojewodów o wydanie zarządzenia, aby przed 1 czerwca r. b. przekazane zostały Polskiemu Państwowemu Bankowi Rolnemu w Warszawie (ul. Traugutta № 11) wszystkie oryginały zobowiązań, względnie skryptów dłużnych, znajdujące się bądź to w urzędach wojewódzkich, bądź to w starostwach, bądź w powiatowych kasach skarbowych. Dokumenty te winny być posegregowane według kredytów, z których pożyczki na pomoc rolną zostały udzielone, a mianowicie:

1) osobno — dotyczące należności za nabyte pozostałości po okupantach,
2) osobno — dotyczące należności z kredytu 30 miljonów marek, przyznanego na mocy rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 22 marca 1919 r. (Dziennik Ustaw z r. 1919 № 27, p. 248),
3) osobno — dotyczące należności z kredytu 1 miljarda marek na zagospodarowanie odłogów gruntowych na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej i Ziem Wschodnich, przyznanego na podstawie Ustawy z dn. 15 lutego 1920 r. (Dziennik Ustaw z r. 1920 № 17, p. 86).

Dla każdej kategorji kredytów, wyszczególnionych w punktach 1, 2 i 3, winny być sporządzone osobne wykazy według załączonego wzoru № 1.

Zobowiązania, względnie skrypty dłużne, znajdujące się w urzędach wojewódzkich, przesłać należy Bankowi przy wykazach (wzór № 1), ułożonych według kategoryj kredytów i sporządzonych w 3 egzemplarzach osobno dla skryptów otrzymanych bezpośrednio od dłużników i osobno dla nadesłanych przez starostwa. W wykazach, dotyczących tych ostatnich dokumentów, w rubryce 11 nadmienić należy, z jakiego starostwa dokument nadesłano.

P.P. Wojewodowie zechcą dalej wydać polecenie starostwom, aby niezwłocznie:

a) przesłali bezpośrednio do Polskiego Państwowego Banku Rolnego wszystkie znajdujące się w starostwach oryginały zobowiązań, względnie skryptów dłużnych wraz z wykazami, sporządzonemi w 3 egzemplarzach, według wzoru № 1, dla każdej kategorji kredytów osobno,

b) odebrali z kas skarbowych zdeponowane przez nich oryginały zobowiązań, względnie skryptów dłużnych i przesłali je niezwłocznie do Polskiego Państwowego Banku Rolnego przy wykazach, sporządzonych w 3 egzemplarzach, w sposób wskazany w p. a,

c) sporządzili w ten sam sposób i przesłali do Polskiego Państwowego Banku Rolnego w 2 egzemplarzach wykazy oryginałów zobowiązań, względnie skryptów dłużnych, przesłanych uprzednio do urzędów wojewódzkich,

d) sporządzili wykazy sum, wpłaconych do kas skarbowych na poczet zobowiązań, względnie skryptów dłużnych, wydanych z tytułu należności na nabyte pozostałości po okupantach (p. 1), oraz z tytułu pożyczek z kredytu 30 miljonów marek (p. 2) i z kredytu 1 miljarda marek (p. 3) i uzyskali zaświadczenie tych wykazów przez kasy skarbowe; dla każdej kategorji długu winny być sporządzone osobne wykazy według wzoru № 2.

Przy sporządzaniu wykazów według wzoru № 2 przestrzegać należy bezwzględnie, aby podany był w rubryce 9 numer wykazu skryptów dłużnych (wzór № 1), w którym skrypt dłużny został zarejestrowany, w rubryce zaś 10 — numer pozycji, pod jaką skrypt został zapisany.

P.P. Wojewodowie i Starostowie winni nadto zarządzić sporządzanie aż do odwołania dnia pierwszego każdego miesiąca poświadczonych przez kasy skarbowe wykazów, według wzoru № 3, sum wpłaconych w miesiącu ubiegłym do poszczególnych kas na poczet udzielonych pożyczek dla każdej kategorji kredytów osobno; wykazy te winny być w jednym egzemplarzu przesyłane do Polskiego Państwowego Banku Rolnego.

P.P. Wojewodowie zechcą wydać polecenie Starostom, aby na żądanie Polskiego Państwowego Banku Rolnego Starostowie bezzwłocznie udzielali wszelkich informacyj, dotyczących pożyczek, udzielonych na pomoc rolną.

Do niniejszego zostają dołączone odpisy okólnika w . . . . egzemplarzach dla rozesłania go do podległych p. Wojewodzie starostw.

Warszawa, dn. 14 kwietnia 1921 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
J. Raczyński

Wzór № 1.

W Y K A Z №..................

zobowiązań dłużnych z kredytu (wymienić nazwę kredytu) ....
....

№ porządkowy	Nazwisko i imię dłużnika	Miejsce zamieszkania dłużnika			Data zobowiązania dłużn.	Suma udzielonej pożyczki	Wpłaty na poczet długu		Data wpłaty	Uwagi
		Powiat	Gmina	Wieś		mk. p.	do P. K. K. P. mk. f.	do Kas. Skarb. mk. f.		
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11

Wzór № 2.

W Y K A Z №..................

sum wpłaconych na poczet zobowiązań dłużnych z tytułu pożyczek, udzielonych przez Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych (wykazać kategorję kredytu wymienioną w punkt. 1, 2 lub 3) w Kasie Skarbowej w ....

za czas od ....

.... do ....

№ porządkowy	Nazwisko i imię dłużnika	Miejsce zamieszkania dłużnika			Wpłacono		Data wpłaty	№ pozycji dziennika	Na jaki skrypt dłużny dokonano wpłaty	
		Powiat	Gmina	Wieś	mk.	f.			№ wykazu zobowiązań dłużnych wzór № 1	№ pozycji w tymże wykazie
1	2	3	4	5	6		7	8	9	10

Wzór № 3.

W Y K A Z №..................

sum wpłaconych na rachunek pożyczek, udzielonych przez Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych (wskazać kategorję kredytu wymienioną w okólniku w punktach 1, 2 lub 3) w Kasie Skarbowej

w ....

za czas od ....

do .... 1921 roku.

№ porządkowy	Data wpłaty	Nazwisko i imię dłużnika	Miejsce zamieszkania dłużnika			Suma wpłaty		№ pozycji dziennika	Uwagi
			Powiat	Gmina	Wieś	mk.	f.		

WYDAWNICTWA
MINISTERSTWA ROLNICTWA I DÓBR PAŃSTWOWYCH.

№ 1. STOSUNKI ROLNICZE KRÓLESTWA KONGRESOWEGO. Praca zbiorowa, opracowana pod ogólnym kierunkiem Podsekretarza Stanu. Stanisława Janickiego, redagowana przez d-ra Stefana Rosińskiego i Feliksa Ubysza. Stronic XLIII + 641. (Wyczerpane).

№ 2. Prof. Zdzisław Ludkiewicz. POLITYKA AGRARNA. Str. XII + 371. (Wyczerpane).

№ 3. Prof. I. Mikułowski-Pomorski. REFORMA AGRARNA W ROSJI w r. 1917. Str. 51. Cena Mk. 35.—

№ 4. Inż. K. Łubkowski. WYRÓB TORFU LANEGO SPOSOBEM DUŃSKIM. Z 9 ilustracjami. Str. 76. Cena Mk. 40.—

№ 5. NIEMIECKIE ZAMIERZENIA KOLONIZACYJNE W POLSCE R. 1919. Str. 180. Cena Mk. 90.—

№ 6. Prof. S. Moszczeński. POSZUKIWANIE CENNOŚCI GRUNTÓW I MAJĄTKÓW WIEJSKICH. Str. 350. Cena Mk. 150.—

№ 7. A. Rose. BILANS HANDLOWY ZIEM B. ZABORU PRUSKIEGO. Str. 697. Cena Mk. 300.—

№ 8. Prof. Karol Różycki. PROJEKT PAŃSTWOWEJ ORGANIZACJI HODOWLI BYDŁA. Cena Mk. 65.—

№ 9. D-r Ludwik Garbowski. OCENA NASION U NAS I ZAGRANICĄ. Str. 125. Cena Mk. 65.—

№ 10. INSTRUKCJA DLA STACJI METEOROLOGICZNYCH SIECI POLSKIEJ. Cena Mk. 300.—

№ 11. Prof. Inż. St. Biedrzycki. MASZYNY I NARZĘDZIA ROLNICZE W MNIEJSZEM GOSPODARSTWIE ROLNEM. Z 104 ilustracjami. Str. 127. Cena Mk. 70.—

№ 12. PROGRAM LUDOWEJ SZKOŁY ROLNICZEJ ŻEŃSKIEJ. Str. 68. Cena Mk. 120.—

№ 13. PROGRAM LUDOWEJ SZKOŁY ROLNICZEJ MĘSKIEJ. (W druku).

SKŁAD GŁÓWNY W „KSIĘGARNI ROLNICZEJ"
WARSZAWA, UL. NOWY ŚWIAT 35.

Tłoczono w Drukarni Państwowej
z polecenia Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych. № 13717

Cena 35 mk.